

In Memoriam Jeanne Kemmeren

Jeanne is geboren in Raamsdonk in Noord Brabant in een gezin van 9 kinderen. Op eenjarige leeftijd verhuisde ze naar de Wieringermeerpolder. In de polder moest letterlijk alles opgebouwd worden. Hier is de basishouding gelegd voor haar verdere leven: "Als er niks is en jij wel, dan moet je proberen er iets van te maken".

Jeanne droomt van missie en mensen helpen. Zonder vooropleiding en medische kennis meldt zij zich bij de Medische Missiezusters in Imstenrade. Eleonore Lippits, de toenmalige overste, ziet wel iets in dit doortastende poldermeisje en in

1952 treedt Jeanne in.

Bijna 10 jaar werkt ze in de huishoudelijke dienst in Imstenrade. In de avonduren studeerde ze. Ze bleef dromen van een buitenlandse benoeming die in 1962 komt. Jordanië, de eerste en ook laatste Arabische post die de congregatie gekend heeft. In Amman komt zij in een grote internationale gemeenschap van 14 zusters die werken in het Muasher Hospital. Jeanne wordt er hoofd van de technische en huishoudelijke dienst. 7 jaar heeft ze hier met veel plezier gewerkt, maar toen dit werk stopte na deze jaren stond ze daar helemaal achter. De mensen daar hadden de MMZ support niet perse nodig. Jeanne had een ander beeld bij missionair werk. Jaren later terugkijkend op deze periode realiseerde ze zich dat de zusters er veel voor mekaar gekregen hebben. De daar verkregen belangstelling voor de Arabische cultuur en de Islam heeft ze haar hele leven meegenomen.

Terug in Nederland komt Jeanne via Imstenrade terecht in Mook waar Jeanne zorgt voor een stabiele thuishaven voor de zusters die terugkeren uit de missie en de verlofzusters. Ook heeft ze de missieprocure opgepakt waardoor zij ook veel internationale contacten kreeg. Deze missieprocuretaken zou zij tot op hoge leeftijd blijven doen. Intussen volgt zij een opleiding tot maatschappelijk werkster waar ze met vlag en wimpel voor slaagt. Zij brengt haar vaardigheden direct in de

praktijk in Cuijk en wordt al snel benoemd als aandachtsfunctionaris allochtonen. Samenwerken met allochtonen zodat ze meer mogelijkheden kregen. Ik sprak met “handen en voeten” zou Jeanne later over deze periode zeggen. Meer dan 20 jaar blijft Jeanne actief in het maatschappelijk werk in Cuijk. Zij deed in Cuijk wat andere zusters in het buitenland deden. In 1996 kreeg Jeanne een onderscheiding van de gemeente voor haar inzet voor de allochtone inwoners.

Gedurende haar tijd in Mook heeft Jeanne ook 6 jaar Bestuurswerk (DA) verricht en was zij voorzitter van de werkgroep Groot Onderhoud. Mook was een gastvrije plek waar Jeanne en Marina het boegbeeld van waren. Het uitdoven van Mook zag iedereen aankomen, Jeanne beleefde het als de natuurlijke loop van het leven.

Van wonen in een community ging ze naar alleen wonen in een appartement rond Insula Dei in Arnhem. Hoewel zij nog een steun en hulp is geweest voor haar medezusters hier was haar leven sindsdien stiller, en zoals ze het zelf omschrijft ook eenzamer. Maar Jeanne nam het leven zoals het kwam. Ook toen ze in 2021 via Teteringen op een gesloten afdeling in het Wereldhuis in Boxtel terecht kwam. Ook hier bleef ze zorgen voor de mensen om haar heen. Men zegt dat eigenschappen van mensen op een psychogeriatrische afdeling uitvergroot worden. Bij Jeanne was dit zeker het geval. Ze was een lieve vrouw en dat was en is hoe medezusters, familieleden en andere vrienden en kennissen haar typeren. Lief met een hoofdletter. We gaan je missen Jeanne. Rust zacht.